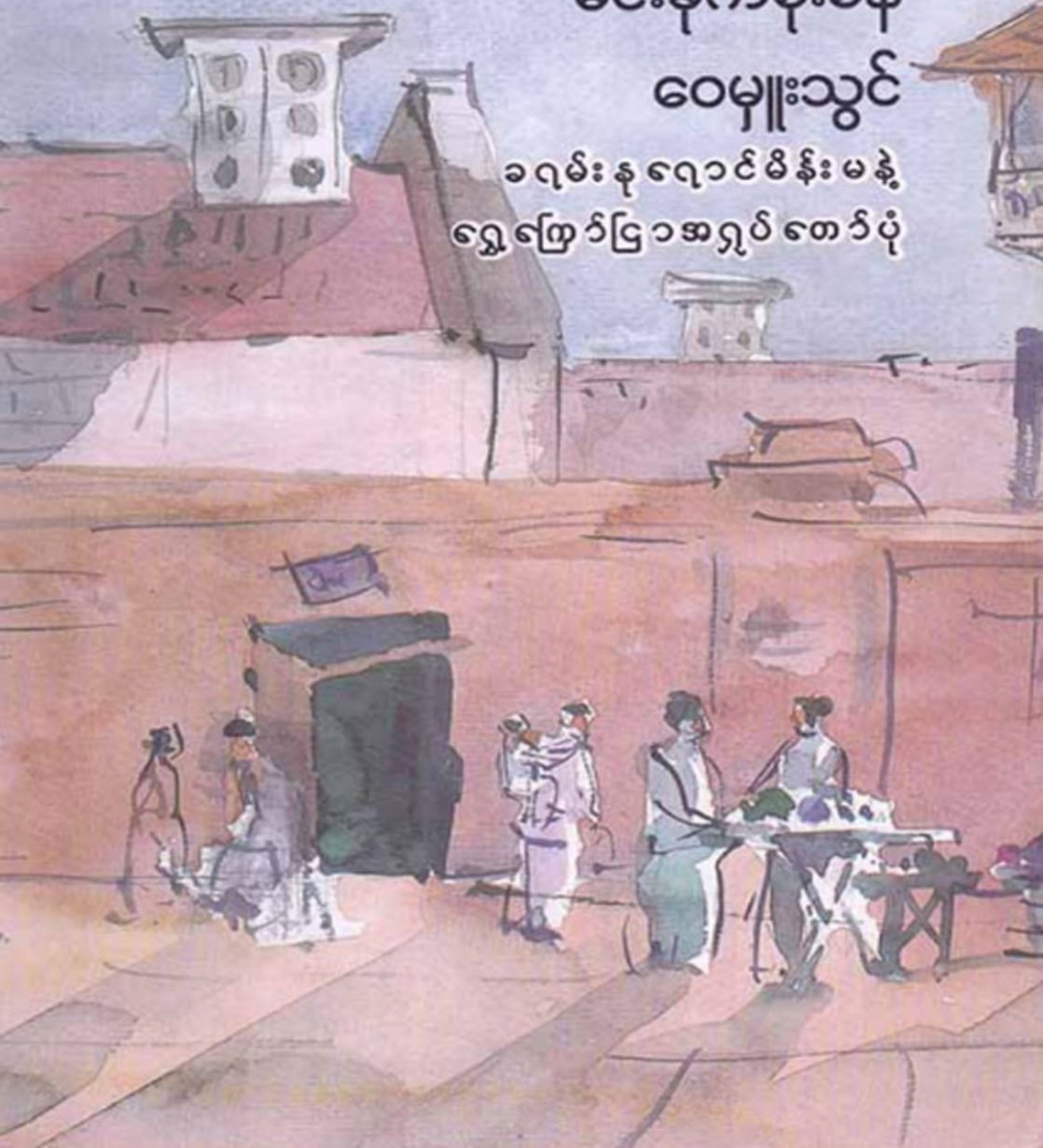

နီကိုရဲ မင်းခိုက်စိုးစန် ဝေမျိုးသွင်

ခရမ်းနုရောင်မိန်းမနဲ့
ရွှေဖြောင့်ငြာအဂ္ဂဝံ့စောပုံ

မိဘမေတ္တာများ စွာနှင့် အရှုပ်တော်ပုံများ စွာသို့ ...

။ ၂ ။

ကျွန်တော်ရေးခဲ့တဲ့ ဝတ္ထုတွေထဲမှာ အမှတ်တရဖြစ်စရာ အကောင်းဆုံးကတော့ ဒီ "မိဘမေတ္တာ အရှုပ်တော်ပုံ" ဝတ္ထုပါပဲ။ ကျွန်တော့်ရဲ့ အနုပညာဘဝဟာ တကယ်တော့ အရမ်းခက်ခဲပင်ပန်းခဲ့တာပါ။ အခု ဒီ မိဘမေတ္တာအရှုပ်တော်ပုံဟာ ကျွန်တော့် ပင်ပန်းခက်ခဲမှုတွေရဲ့ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းလို့ ပြောရင် ရပါတယ်။

တကယ်ပဲ ကျွန်တော်ဟာ မိဘမေတ္တာဆိုတဲ့ အဆောင်လေးကို ချစ်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီ အဆောင်လေးမှာ နာကျင်စွာနဲ့ ပျော်ရွှင်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့ ပထမဆုံးသော ပုံနှိပ်စာလုံးဖြစ်လာမဲ့ ဝတ္ထုတိုတွေ၊ ကဗျာတွေကို အဲဒီအဆောင်ရှေ့က ကွပ်ပျစ်လေးပေါ်မှာ ရေးခဲ့ပါတယ်။

အချိန်ကာလက ၁၉၉၇ မိုးတွင်းကာလကြီးလို့ လည်း ကျွန်တော် မှတ်မိနေပါရဲ့ ။

။ ၂ ။

ကျွန်တော် အဲဒီအချိန်မှာ ရေးဖြစ်ခဲ့တဲ့ ဝတ္ထုတွေအားလုံးနီးပါးဟာ abstract တွေ၊ non-objective တွေ၊ plotless တွေချည်းပဲလို့ ပြောရင်ရပါတယ်။ အဲဒီအခြေအနေမှာ ရှားရှားပါးပါး ကျွန်တော်က ဇာတ်လမ်း၊ ဇာတ်ကွက်တွေနဲ့ သရော်စာ ဆန်ဆန် အရေးအသားတစ်ခုကို ဖန်တီးကြ

ည့်ချင်လာတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘာရေးရမလဲဆိုတာ ကျွန်တော်မသိဘူး။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း "ရေးမှ မရေးတတ်တာ ... မရေးဘူးကွာ" ဆိုပြီး နေပြန်ရော ... ။ ဒါကလည်း ခဏပဲ။ တစ်ရက် နှစ်ရက်လောက်ကြာလ တော့ မနေနိုင်ဘူး။ ခေါင်းထဲကို စကားလုံးတွေက အပိုင်းပိုင်း၊ အပြတ်ပြတ်လေးတွေ ရောက်လာတယ်။

ဖြစ်ချင်တော့ အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော်နဲ့ တစ်ဆောင်ထဲနေတဲ့ အ ဆောင်သားတွေဟာ မတော်မတည့်တွေ၊ တလွဲတွေချည်းပဲ။ သူတို့ ဖြစ် သမျှကို ကျွန်တော့်မှာ ညဆို အိပ်ကာနီးပြန်တွေးပြီး ရယ်လိုက်ရတာ ... ။ အဲဒီမှာ သူတို့ တွေအကြောင်း ဝတ္ထုရေးဖို့ အတွေးစရာသွားတာပဲ။

ရေးဖြစ်သွားတော့လည်း တစ်ထိုင်တည်းပြီးသွားခဲ့ပါတယ်။ ရေထ သောက်တာ၊ ညောင်းလို့ လမ်းထလျှောက်တာ အပါအဝင် သုံးနာရီလော က်ပဲ ကြာလိမ့်မယ်ထင်တယ်။ ရေးပြီးသွားတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အံ့သြ နေမိတယ်။ လုပ်ချင်တာ လုပ်ပြီးသွားသူတွေရဲ့ ထုံးစံအတိုင်း ကျွန်တော် , တော်တော်ပေါ့ပါးသွားတယ်။ ဝတ္ထုကို ပြန်ဖတ်ကြည့်တော့လည်း မဆိုးဘူးပေါ့။

အမှန်အတိုင်းပြောရရင် အဲဒီတုန်းက ဒီဝတ္ထုလေးကို ပုံနှိပ်ဖို့ ရည်ရွ ယ်ချက် လုံးဝမရှိခဲ့တာမို့ ဝတ္ထုထဲမှာ နာမည်တွေကို အမည်ရင်းအတိုင်း ရေးခဲ့မိပါတယ်။ ၂၀၀၀ ခုနှစ်လောက်ကိုရောက်တော့ ကျွန်တော့်ဝတ္ထု တွေကို ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေဖို့ ဖြစ်လာတဲ့ အခါ 'မိဘမေတ္တာ အရှုပ်တော်ပုံ' ဟာ အခန်းကဏ္ဍတစ်ခုဖြစ်လာခဲ့တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော်က အ ဆောင်ပြောင်းလာခဲ့ပြီးပါပြီ။

ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် သတိလစ်သွားတာ တစ်ခုကဝတ္ထုထဲက နာမ ည့်တွေကို မပြောင်းဖြစ်တော့ဘဲ ဒီအတိုင်းထည့်လိုက်တာပါပဲ။ ဝတ္ထုထွ

ကံလာတော့လည်း ကျွန်တော်က အမှတ်တမဲ့ပဲ ဖြစ်နေတာပေါ့။ တစ်လ
လောက်ကြာတဲ့ အခါ အဆောင်သားတချို့ဟာ ကျွန်တော့်ဆီ ဆွေးနွေး
အရေးဆိုဖို့ ရောက်လာခဲ့ကြတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်
ကိုယ့်အပြစ်ဖြစ်နေပါပြီ။

ကျွန်တော်က သူတို့ ကို ကျေနပ်အောင် တောင်းပန်ခဲ့ပါတယ်။ မဂ္ဂဇ
င်းစာမျက်နှာပေါ်က တောင်းပန်ဖို့ စဉ်းစားခဲ့သေးပေမယ့်၊ ကိုယ့်ကိုယ်
ကို လူကြော်ငြာလုပ်တယ် အထင်ခံရမှာ စိုးလို့ အဲဒီအစီအစဉ်ကို ဖျက်ပ
စ်ခဲ့ပါတယ်။ အခုလည်း အဆောင်ဟောင်းက သူငယ်ချင်းတွေကို ဒီနေ
ရာကနေ တောင်းပန်လိုက်ပါတယ်။

။ ၃ ။

အဲဒီလို အခက်အခဲတချို့ရှိခဲ့တာကလွဲပြီး ဒီဝတ္ထုလေးဟာ ကျွန်တော်
ဝတ္ထုတွေထဲမှာ (ချီးမွမ်းခြင်း၊ ကဲ့ရဲ့ ခြင်း အပါအဝင်) လူပြောများ ခဲ့ပါတ
ယ်။ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ နောက်တစ်ခါ ထပ်မရေးနိုင်တော့တဲ့ ဝတ္ထုပါ။

အခုတစ်ခါလည်း စာဖတ်သူလက်ထဲကို ထပ်မံပေးပို့လိုက်ပါရဲ့ ။

ပျင်းရိစရာအချိန်တွေမှာ ဘယ်အရာတွေက တန်ဖိုးလဲ။ ကျွန်တော်
သိထားသမျှ အားလုံးဟာ သေးငယ်ပါတယ်။ မမြင်ရတဲ့ အလင်းရောင်
ဆိုတာရှိတယ်။ မကြားရတဲ့ အသံဆိုတာ ရှိတယ်။ ဘဝကို အနုပညာနဲ့
သေတမ်းစာရေးဖို့ ကျွန်တော်က စဉ်းစားထားပါတယ်။